

אנחנו ילידים בישראל ללא עוררין

29.12.2024 | וינברג מ' written by דוד

במהלך 15 השנים האחרונות, ובייחוד מאז הזוועות של 7 באוקטובר, "פלסטיניזם" המכוון להשמדה של מדינת ישראל הפך לטרנד בחוגים "מתקדמים" מסוימים, בייחוד בקרב מתפרעי השמאל הקיצוני בקמפוסים.

המשמעות של "פלסטיניזם" היא דחיית השורשיות היהודית-ציונית בארץ ישראל ואימוץ הקמפיין הפלסטיני לדה-לגיטימציה והשמדת ישראל.

פלסטיניזם הוא אידאולוגיה וזהות שהומצאו על ידי הק.ג.ב. וקודמו על ידי יו"ר הרשות הפלסטינית מחמוד עבאס מאז שדחה את יוזמת השלום של ג'ון קרי ב-2014. הוא הופך את הסכסוך על ישראל למשחק סכום אפס.

פלסטיניזם ממציא היסטוריה של נוכחות פלסטינית בישראל מאז ימי הכנענים והפלישתים בתנ"ך. הוא הופך את התוקפנות הערבית והפלישה לישראל הצעירה ב-1948 ואת גירוש היהודים מארצות ערב ל"נכבה" פלסטינית. הוא הופך את הר הבית למתחם חראם א-שריף, ומכחיש כל היסטוריה יהודית בירושלים ובארץ ישראל. הוא ממיר התקפות רצחניות על ישראל כמו התקפת חמאס בשמחת תורה תשפ"ד למעשי גבורה שכל אבירי החופש חייבים לחגוג.

בקצרה, פלסטיניזם הוא אלימות נגד השורשיות ("הילידיות") הישראלית/יהודית בארץ ישראל. הוא תוקף את הזהות הבסיסית של יהודים וישראלים. הוא מכחיש את אבני היסוד הבסיסיות ביותר של הקשר היהודי לירושלים ולישראל. הוא מבקש לשלול צדק ואותנטיות מעצם קיומה של ישראל, ולפורר את בריתה של ישראל עם העולם הדמוקרטי התומך בזכויות אדם.

וכפי שראינו במהלך השנה האחרונה, כל זה מוביל ישירות למתקפות אנטישמיות על יהודים ומוסדות יהודיים ברחבי העולם.

קיבלנו אינדיקציה למה שעומד לבוא עוד ב-2018 כשאונסק"ו העבירה, דווקא בחנוכה, סדרה של החלטות חסרות היגיון (שהוצעו על ידי עבאס) המכריזות על ירושלים כעיר מורשת מוסלמית בלעדית ומפלילות את האפוטרופסות של ישראל על העיר הקדושה.

רוב נציגי מדינות אירופה, אבירי השלום ואוהבי היהודים, שיתפו פעולה עם העלבון הזה, כשהצביעו בעד או נמנעו בהחלטות. הם תמכו בהחלטה דומה בעצרת הכללית של האו"ם ב-2021.

שגריר ארה"ב דאז בישראל, דייוויד פרידמן, הגיב לחרפה באו"ם בציוץ ש"לפני יותר מ-2,000 שנה, פטריוטים יהודים (מכבים) כבשו את ירושלים, טיהרו את בית המקדש, והקדישו אותו מחדש כבית תפילה יהודי. האו"ם אינו יכול להצביע נגד העובדות: ירושלים היא בירתה העתיקה והמודרנית של ישראל. חג חנוכה שמח מהעיר המבורכת הזו!"

הכנופיות המשתוללות היום נגד יהודים וישראלים ברחובות ברלין, לונדון, מונטריאול וסידני בלעו את הרעל של עבאס. הם מתעלמים מהעובדה שכנופיותיו של עבאס הרסו את קבר יוסף בשכם, ניסו להרוס את קבר רחל בבית לחם, גרשו נוצרים מבית לחם, והרסו בזדון אלפי שנים של אוצרות ארכאולוגיים יהודיים בהר הבית.

מה עושים מול השמצה ובגידה כזו? מה עושים כשהשקר הגדול חוגג בכל מקום?

ראשית, פועלים להכניס ריאליזם ואמירת אמת לדינמיקה העולמית על ידי הדגשה מחדש של זכויותיו ההיסטוריות והלאומיות העמוקות של העם היהודי בישראל ובירושלים. מקפידים על נרטיב המכריז על זכויות יהודיות ילידיות בלתי ניתנות לערעור בישראל, ונלחמים בהכחשה אנטי-ישראלית על ידי חיזוק האחיזה הריבונית של ישראל בכל חלקי ישראל.

יש להתחיל עם תפיסה מחודשת של זעם כנגד גילויים אנטי-ציוניים ואנטי-יהודיים. אחרי 2,000 שנה של דמוניזציה ורדיפה, יהודים וציונים במאה ה-21 כבר אינם צריכים לספוג אלימות באופן קבוע! אנחנו כבר לא חסרי אונים. הגיע הזמן לחזור למאבק למען ישראל עם תשוקה ושכנוע, ולא מתוך התנצלות או פחד.

כבר לא מספיק להסביר את דילמות הביטחון של ישראל או לחזור על הנדיבות הדיפלומטית של ישראל בעבר כלפי הפלסטינים. מה שנדרש כיום הוא הצהרה הרבה יותר בסיסית של מטרת ישראל ותכליתה: ישראל כאיחוד היסטורי גדול של עם וארץ; ישראל כתרומת העם היהודי למדע, לטכנולוגיה, לאומנות ולתרבות בעולם המודרני; וישראל כעוגן מוצק עבור הדמוקרטיה בחלק מסוכן מאוד של העולם. בקצרה, אני חושב שישראל מנצחת כשמדברים על צדק והאומה היהודית.

שנית, מול בגידה והתקפה, פועלים עם כוח צבאי מוחץ כדי לאפס את הארכיטקטורה האסטרטגית האזורית ולחזק את ההרתעה הישראלית. ישראל עושה זאת כעת בכל גבולותיה, כאשר גם איראן בוודאי על הכוונת בקרוב.

כמובן, זה מציג אתגר הסברתי מוגבר עבור תומכי ישראל ² שצריך להתמודד איתו בנחישות.

עבור ציונים ותומכי ישראל אין ברירה אלא להתיישר עם כוחה של ישראל. חייבים לאמץ זאת ולהסביר כיצד הכוח הזה משמש בצדק ובחוכמה כדי להילחם באיראן, בג'יהאדיזם האסלאמי, ובפלסטיניזם השואף להשמדת ישראל.

כאן המקום להזכיר את האמרה המפורסמת של דוד בן-גוריון על העידן המשיחי, כאשר הזאב יגור עם הכבש, על פי ישעיהו. "זה יהיה נהדר", אמר בן-גוריון, "כל עוד ישראל היא הזאב!"

ולכן, תומכי ישראל אינם יכולים להתנצל, הם אינם יכולים להיות ביישנים לגבי העוצמה הצבאית הישראלית. הם חייבים להסביר את הסיבות מדוע ישראל חייבת להיות ה"זאב" ולהשתמש בכוח מוחץ כדי להרתיע אויבים ולהגן על מולדתה.

מצאתי כי דיבור גלוי ישיר יש לו השפעה מרפאת. מבלי להיות מרושע או חסר רגישות כלפי יריבי ישראל, ניתן להעביר תחושה עמוקה של כנות על ידי הבהרת הקווים האדומים הישראליים והצהרת המחויבויות הציוניות. אנשים נאלצים לכבד זאת, גם אם הם אינם מייחסים לישראל צדקות מופלגת.

עדיפים הלם ויראת כבוד על התכווצות ויללה.

כשמחפשים נחמה ומקורות השראה בזמנים קשים אלה, אני שואב עידוד גם מבעלי ברית לא-יהודים אינטליגנטים ואמיצים. צריך להכיר בהם ולעודד אותם.

האמירתנים הם דוגמה מצוינת לראייה למרחוק וידידות. באיחוד האמירויות לא מקוננים על קולוניאליזם בעברם. הם לא מייללים על אפליה נגד ערבים, או מתפלשים בשליליות, או מחפשים שעירים לעזאזל. הם מאמינים בעבודה קשה ובשימוש בעושר שלהם (בין אם זה עושר אינטלקטואלי ובין אם עושר מנפט) לטובת העם שלהם. מנקודת מבט זו, שיתוף פעולה עם ישראל הוא מצב של win-win עבור האמירתנים, והם עומדים בכבוד בהסכם השלום שלהם עם ישראל למרות התקפות גלובליות ואזוריות על ישראל.

אכן, בביקורים חוזרים בדובאי ובאבו דאבי מצאתי שהאמירתנים מכבדים ישראלים על נאמנותם למסורת היהודית, על אמונתם בכוח ההיסטוריה היהודית, על נאמנותם למורשת עתיקה וזהות לאומית ייחודית. תאמינו או לא, נראה שהאמירתנים מבינים ^[2] לפעמים אולי טוב יותר מאשר אנחנו עצמנו ^[2] שזהות היא המקור החשוב ביותר לחוזק חברתי ומדיני.

דוגמה מאירה נוספת של יושר אינטלקטואלי כלפי ישראל היא הפעילה הלבנונית-סורית רואן עוסמאן, המככבת בסרט התיעודי המדהים החדש "התעוררות טרגית: מבט חדש על השנאה העתיקה ביותר". עוסמאן מפרטת את מסעה משנאת יהודים למאמינה יהודית ותומכת בישראל, על רקע חקירה אינטלקטואלית בשורשי האנטישמיות העתיקה והמודרנית.

הסרט הזה הופק בצורה מבריקה על ידי חבריי הרבנים רפאל שור ושלוש שוורץ, והוא מציע תשובה נועזת לשאלה: למה היהודים? תשובתם היא תשובה יהודית קלאסית, התשובה התלמודית: שנאת יהודים ירדה לעולם בסיני (במעמד הר סיני). כלומר, המוסר היהודי שמקורו בתורה הוא מטרד או עלבון לחלק מהעולם. שונאי יהודים שונאים את המסר המעצים, המרומם, והמשבש-לטובה של היהדות. (כך זה היה בוודאי עבור אדולף היטלר.)

רוצו לראות את הסרט, ו/או קראו את ספרו החדש מעורר המחשבה של הרב שור שעליו הסרט מבוסס, "מי מפחד מהיהודים הרעים הגדולים? ללמוד לאהוב את הלקחים משנאת יהודים". הוא טוען שהתשובה הטובה ביותר לאלה ששונאים יהודים היא לחבק את היהדות, להעריך את גדולתה, ולהפיק ממנה תועלת. כפי שלימד הרב יונתן זקס ז"ל: לא-יהודים מכבדים ביותר יהודים המכבדים את עצמם.

בכל מקרה, זה נפלא שדמויות אמיצות כמו רואן עוסמאן יכולות להתעלות מעל התורות הרקובות שקיבלו בשנות נעוריהן הערביות.

אני שואב השראה גם מפעילים "ילידיים" כמו נובה פריס מאוסטרליה. נובה היא אלופה אולימפית וחברת פרלמנט לשעבר המוערצת ומוכרת על ידי כולם שם, והיא הפכה לאחת המגינות הקולניות ביותר של ישראל.

בנאומיה באירועים פרו-ישראליים נובה מדברת על זהות אבוריג'ינית גאה ותביעות הקהילה הילידית שלה לאדמות אבות באוסטרליה, תוך השוואה מפורשת בין המאבק של קהילות אלו לבין מאבקו של עם ישראל על כבוד וריבונות במולדתו העתיקה, ישראל.

"ההיסטוריה של העם היהודי מזכירה לי שכוח בא לא רק מצדק אלא ממטרה, אמונה וחוסן", אומרת נובה.

אכן, בימים אפלים אלה יש אנשים חכמים וטובים שעומדים ללא התנצלות לצד ישראל. עלינו להתעודד ולהחליט לנצח בכל המלחמות שלנו ללא התנצלות, וגם בחוכמה, בסגנון המכבים, כימים ההם בזמן הזה.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 29.12.2024.

****הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.****